

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Hermino Comiti. 126.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Gregorio Episcopo. 125.

Prolixitatis literarum, quæ ad me per-
 uenerunt, pudet. Factum autem non tuli,
 abs te interrogatus. Cæterum quoniam
 parêtes quoque filiorum exercitationibus
 latantur, etiamsi meri lusus sint, breuiter
 dicam. Angelus, qui Mosi in Ægyptum
 descendenti occurrit, eumque morte affi-
 cere uoluit, non ut eadem, quam olim ze-
 lo incensus admiserat, vindicaret, gladium
 aduersus eum intentauit: sed ut legis, ad
 quam explendam proficiscebatur, trans-
 gressionem ipsi obiceret. Nam cum legis-
 lator à Deo institutus fuisset, ac legem ac-
 curatè seruare deberet, ipse primùm hanc
 uiolabat: filios uidelicet cum præputio in
 Ægyptum secum ducens, illudque man-
 datum abolens, quo solo Hebræi à Barba-
 ris dirimebantur. Posteaquàm autem Se-
 phora culpam agnoscens, lapillo arrepto,
 filium circumcidit, atque ad Angeli pedes
 sese prouoluit, confestim ille abscessit.
 Qua quidem in re illud iustæ Dei indi-
 gnationis causam fuisse indicauit, quod
 uxoris fides coniecerat. Siquidem mulie-
 res, cum necessitas urget, diligentioribus,
 quàm uiri, artibus uti, sinceriusque ad
 Deum perfergere consueuerunt. Quam-
 obrem illud fecit, quod in grauißimis ne-
 cessitatibus ac periculosis casibus dici, so-
 let: Malis circumdati sumus, filios quam-
 primùm Baptizemus. Angelus fortasse
 mysterio flectetur. Quippe Iudæi Baptis-
 mi loco circumcisione utebantur.

Exod. 4.
Exod. 12.

Genes. 17.

Exod. 4.

Femina,
cum ne-
cessitas
urget, vi-
ros pietate
superant.
Vulgare
dictum.

Hermينو Comiti. 126.

Dominus nos prudentes ut Serpentes
 esse iubet, vir ingeniosissime: sic nempe
 ut caput nostrum, hoc est fidem in Chri-
 stum, in omni tentatione conseruemus.
 Etenim quibuscunque aduersis casibus ac
 plagis serpens prematur, incolume atque
 illæsum caput seruat. Ac rursus arte ac
 versutia uerustatem exiit, in arcta quadã

Matt. 10.
Quara-
tione ser-
pentes i-
mitandi.

Serpens
uerrustate
exiit.

Γρηγορίῳ ἑπισκοπῶ. ρκε.

Τὸ μὲν μῆκος ἀρχιμωμῶ ὅσον τὸ
 χράμμα ἀφίκετο· τὸν δὲ τύπον οὐκ
 ἠνεγκα παρὰ σοῦ ἐρωτάμενος, ὁμοίως
 ἐπειδὴ καὶ ῥογείς ἐπαγαλλόντι τοῖς
 τῶν παίδων γυμνάσμασιν, εἰ καὶ ψιλὰ
 εἴη ἀθύρματα, συντόμως ἐρῶ. ὁ ἀγγε-
 λος ὁ ὑπαντήσας Μωσῶ εἰς Αἴγυπτον
 καταβαίνοντι, καὶ βαλθεὶς ἀνελεῖν
 αὐτὸν, ἔτι τὸν φόνον ἐνδικῶν, διὰ πάσαις
 ζηλώσας εἰργάσατο, τὴν μάχαιραν
 κατ' αὐτῷ ἀντετίνατο. ἀλλὰ τῷ νό-
 μῳ παράβασις ἐγενεῖτο αὐτῷ, ὃν
 πληροῦ ἐπορεύετο. νομοθέτης γὰρ
 παρὰ θεῷ παρχειρισθεὶς, καὶ φυλάσσων
 τὸν νόμον ἀκριβῶς ὀφείλων, αὐτὸς οὐκ
 παροϊμίῳ τῷτον παρέβηκε, τοὺς υἱῶς
 αὐτῷ ἀκροβύτους εἰς Αἴγυπτον ἐπαγό-
 μενος, καὶ κείνην τὴν ἐπιτολήν καταρ-
 γῶν, ἥτις μόνη ἐβραῖος καὶ ἄλλοφύλος
 δέκρινεν. ἐπεὶ δὲ Σεπφώρα ψῆφον
 λαβοῦσα, τὸν υἱὸν ἀειότητι, ἐν συ-
 νομοδίῳ γινόμενῃ τῷ πλάσματι. καὶ
 πρὸς πόδας τῆς ἀγγέλου προσέπεσεν,
 εὐθὺς αὐτὸς ἀνεχάρησεν, οὐκ εἰς δέξασ
 αὐτὸν τῆς θεῆς διχῆρας ἀνακατή-
 σσεως. ὃ ἢ πίστις τῆς γυναικὸς ἐσοχά-
 σται. καὶ γὰρ φιλεῖ ἐν ἀνάγκῃ τὰ
 γυναικα σὺν δαμοτέροις κεχρησθαι τῶν
 ἀνδρῶν μηχανήμασι, καὶ τῆς πρὸς θεὸν
 καὶ ἀφυγῆς, γυνιστότερον ἀπειθεῖν. ἐκεί-
 νο τοίνυν ἐποίησεν, ὃν νῦν λέγουσιν συμ-
 βᾶναι ἐν ὁξείῃς ἀναγκῶν ἀειτάσσει,
 τοῖς κακοῖς ἐκκλῶθημεν, σὺν δ' αἰῶς ἰα-
 τωμεθίς βαπτισομεν. ἴσως δυσωπηθῆ ὁ
 ἄγγελος ἰο μυστηρίου ἀπὸ βαπτισμαλὸς
 γὰρ τῆ περιτομῆ ἰσθ' αἰοὶ ἐκέρχρητο.

αυ.

ἐπίδ.

γαι.

Ερμίνῳ κόμμη. ρκε.

Φρονίμους ἡμᾶς εἶναι χρὴ τὸν ὄφιν
 κελεύει ὁ κύριος ἐν παντὶ περὶ αἰσῶ,
 σωτηροῦντας τὴν κεφαλὴν ἡμῶν. ἡ-
 λὶς ὅτιν ἢ πίστις ἡμῶν, εὐμαθέστατε, ὅσας
 γὰρ ἀν' ἀειτάσσει καὶ πηληγῆς ὁ ὄφιν
 σωέχεται, τὴν ἑαυτῷ φυλάττει κε-
 φαλὴν ἀβλαστῆ. καὶ πάλιν σοφισμῶ
 τὴν

297.

τιῶν παλαιῶσιν σποδύεται ἐν σενιῶν
πινί παρεισθύσει θλιβόμενος, καὶ τὸ
γῆρας σποπτεύμενος. βέλεται τοίνυν ἕ
ἡμᾶς ἄφ' τῆς σενίης ὁδοῦ, καὶ χαλάσας
τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον ἀπεκδέεσθαι,
καὶ τὸν νέον ἀνταμφιένυσθαι τῆς χα-
τῆς αὐτῆς εἰκόνα ἀνακαθήμενος.

Σιμπλικίου. ρκζ.

ἀνάστασις.

Βίβλους ἐκτίσας πλείστας, ὡς ἔμα-
θον· καὶ οἴησαι πλεῖστis, ἀγνοῶν τιῶν
ἀνάγνωσιν, ταυτὸν ποίῶν τοῖς τὸν σί-
τον κατέχουσι, καὶ τοὺς σῆτας τρέ-
φουσι· καὶ αὐτὰ μὲν γὰρ, σπῆρμι μί-
πτερες καὶ τροφοί, ὅταν δέδεται, γί-
νονται· ἢ κέρησο τοίνυν τῶ κτήμα-
τι, ἢ μὴ ἐλάττω τιῶν παιδεύουσιν πολ-
λῆν, καὶ ταῦθ' ἐκωμῶδιαν σινάγων,
βιβλιοφόρος ἢ βιβλιοτάφος, καὶ σι-
τοπέφος χαλέκιδος· ἢ ἥπι θεῶν χα-
τηροῦσαν ἀπορίζων, ὡς μέγα πάλει-
τον ἀφελείας ἀποκρυφαίνουτος. ὁ ἄλ-
λοισ μὲν ἔπιτεῦθη, καὶ σφῶς ἐσωειρ-
γάσθη, παρὰ σοῦ δὲ ἰταμίως κατα-
ρύχθη.

βιβλιο-
φθορίας.

Ζωσίμου. ρκη.

Εἰκὸς μὲν σε ἀμαθῶντα, ἀνάλογον
ἔχειν τῆς ἀπαίδευσις ἀκαίδειαν· ἐ-
πειδὴ δὲ πρὸς ταύταις, ὡς ἔμαθον,
καὶ φρόνημά σε φυσῶ ὑπερφανον,
γνώθισαυτοί. Ἐκ τῆς λόγων σου ἔχης
ἔχης σε τὸν ἔλεγχον· ὅρα πόσον κι-
νῆς βαρβαρίζων τὸν γέλωτα· βλέπε
μειδιῶντας τοῖς σολοικισμοῖς τοὺς ἀ-
κούοντας· καὶ ἢ πᾶσαι λαλῶν κα-
ταγέλασα, ἢ φρόνει πτωχὸς πρὸς τῆς
λόγους σου.

Παχμίου μοναχοῦ. ρκθ.

ποιήσα.

Ἐν τῆ θεοῦ βασιλείᾳ, ἢ μοναχικῇ
ἔστι πολιτεία· ἐδενί μὲν ὑποκύπτου-
σα πάθει, μετέωρα δὲ φρονῶσα καὶ ὑ-
περφανία κατωρθούσα· ταύτης ἐχό-
μενος, ὡς ἔσται μὴ πὶ σε δοῦλον κίβρα-

& angusta rima sese comprimens, ac seniu
deponens. vult igitur nos quoque per ar-
ctam viam & afflictionem, veterem homi-
nem exuere, ac pro eo nouum induere,
qui ad eius imaginem renouatur.

Ephes. 4.
Colos. 3.

Simplicio. 127.

Plurimos libros, vt audio, emisti: atque
opinione locuples es, eorum lectiorem
ignorans, atque idem faciens quod ij qui
frumentum comprimunt, ac tineas alunt.
Nam libri quoque tinearum patres & nu-
tritij fiunt, cum vincuntur. Quare aut o-
pibus tuis vttere, aut ingentem eruditionē
ne læde, nimirum hic quoque comicos fa-
les colligens: (dum librorum corruptor,
aut librorum Sepulchrum, aut tinearum
altor appellaris) atque coram Deo accu-
sationem congerens, vt qui ingens vtilita-
tis talentum occultaris, quod aliis quidem
concreditum atque elaboratum est, à te
autem improbè defossium.

In librorum
congestio-
nem.

Prom. ii.

Mass. 28.

Zosimo. 128.

Verisimile quidem est, te, cum incitiā
labores, parem quoque imperitiā impu-
dentiam habere. Quoniam autem super-
bia etiam insuper, vt audio, intumescis, ex
sermonibus tuis fac te noscas. In propin-
quo habes quod te conuincat. Vide quan-
tum tui risum barbarè loquendo excites.
Vide quonam pacto ij, qui te audiunt, ad
folcæcismos tuos subrideant. Atque aut
ridiculè loqui desine, aut humiliter & ab-
iectè, quemadmodum sermonibus tuis
dignum est, senti.

Pachomio Monacho. 129.

Dei regnum monastica vita est, vt quæ
nulli vitiosæ affectioni succumbat, ve-
rùm alta sapiat, ac virtutes celo superio-
res præster. Hanc tu complectens, da ope-
ram ne quod te delictum in feruitutem

Dei regnum
monasti-
ca vita.

E ij